

зията *изтръгнато навън, кървящо сърце*⁴⁷, достигайки парадокса да наблюдава дистанцирано тази своя метонимична цялост. „В тъмнината“ (по-късно озаглавено „Без път“) и „Дни в нощта“ се различават помежду си според субекта на похитеното *кървящо сърце*. Първата от двете творби до голяма степен експлицира усвоената отвън идея-гещалт за *изтръгнатото сърце*⁴⁸, даряващо любов и живот. Тази плакатна символика е потопена (и доусложнена) в *метерлинковска* слепота и безизходност и нюансирана с Бодлеровата *гора от символи*:

Аз блуждая
без вяра негде да намеря
навън посока права из удавен
в мъглите лес.

(Яворов, „Без път“, 1906)

в гора от символи
човек се лута сам.

(Ш. Бодлер,
„Съответствия“
пр. К. Кадийски)

„Дни в нощта“ е създадено след година, което обяснява настъпилото парадоксализиране на *горкиевските* компоненти (изтръгването на *сърцето-светилник*) със значително по-дълбокото усвояване на визията. Вече е направена решителна стъпка напред в персонализирането на чуждата (не само поетическа) „почерковост“⁴⁹. *Горкиевските* компоненти са тотално преобърнати, сдобити с „минусов“ знак: *сърцето* е насила и жестоко изтръгнато и, вместо да разлива светлина, е обсебено от демоничната *нощ*, в чийто *адски бездънен поглед* не е трудно да се разпознае *сияйният бездънен поглед* на *смъртта* от едноименната Яворова поема (1905). (Навярно тази очебийна реминисценция е същинското основание образът на *свириепата нощ* от „Дни в нощта“ да се тълкува като синоним на *смъртта*, още повече, че той притежава аналогични атрибути – *крило*, *всеомогъщество*, *всеобемност*. Откривайки идентичността, дълбокото родство на образите *нощ* и *смърт* в своята поезия и мислене, Яворов преосмисля през 1910 г. баналната съчинителна връзка в заглавието „Дни и нощ“, заменяйки го с